

níku, takže lze mu za vinu přičítati jen, že se neujistil, zda je chodník volným a že nezastavil, když žalobce před automobilem neuhnul. Naproti tomu, co se týče žalobce, jest v úvahu vzítí, že, ač žádnou tělesnou vadou, která by mu znemožňovala, nebezpečí postřehnouti a nehodě se vyhnouti, stížen nebyl, ani výstražných znamení ani hluku blížícího se automobilu, ani příprav Josefa T-a pro předjetí autobusu nedbal, se neohlédl, z okraje chodníku neodbočil a že při trochu pozornosti a opatrnosti se strany žalobce mohlo nehodě býti zabráněno. V úvaze toho nutno dospěti k úsudku, že na nehodě větší vinu má žalobce sám a že Josef H. zavinil nehodu měrou daleko menší. Proto bylo žalobci přičísti nehodu dvěma třetinami, Josefu H-ovi jednou třetinou.

Čís. 2445.

Majitel domu ručí za škodu, jež vzešla návštěvníku kavárny, v domě se nalézající, vadným stavem schodů. V tom, že poškozený, jda po neznámých mu schodech, nešetřil patřičné bedlivosti, jest spatřovati jeho spoluzavinění.

(Rozh. ze dne 28. března 1923, Rv I 1109/22.)

Za svého pobytu v lázeňském městě navštívil žalobce kavárnu v domě žalované. Odcházeje z kavárny vyklouzl na vadných schodech a poranil se. Žalobní nárok na náhradu škody proti majitelce domu uznal procesní soud prvního stádu co do důvodu z polovice po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany a odvětil k odvolání žalované mimo jiné v důvodech: Žalovaná má za to, že má pouze oproti svým nájemníkům povinnost udržovati schodiště v pořádku, nikoliv však oproti cizím osobám, které přicházejí do jejího domu, aniž jim k tomu dala příčiny. K tomu sluší podotknouti, že žalovaná pronajala dum ku provozování kavárny, o níž tvrdí sama, že patří k nejnavštěvovanějším kavárnám v městě. Věděla tudíž o tom, že schodiště používají též osoby, které nemají příliš velkých znalostí místních poměrů, a bylo proto její povinností postarati se o to, by schody byly v řádném stavu. Neučinila-li tak, a byly-li schody následkem toho v tak vadném stavu, že chodci utrpěli škodu, ručí žalovaná jako majitelka domu za následky, že neudržovala schody v pořádku a to bez ohledu na úmluvy, jež učinila se svými nájemníky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

Důvody:

Žalobce, bera jej v odpor pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) brojí proti napadenému rozsudku proto, že bylo v něm uznáno též na jeho zavinění na nehodě, která se mu při odchodu z kavárny v domě žalované na schodech přihodila, a že v důsledku toho byla mu přisouzena jen polovice požadovaného odškodnění, žalovaná zase, uplatňujíc jako dovolací důvod nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a rozpor rozsudku se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.),

napadá rozsudek proto, že nebylo nalezeno na výlučné zavinění nehody žalobcem samým, nýbrž že také shledána vina na její straně a že jí byla uložena polovinou náhrada zažalované škody. Oprávněno není ani to ani ono dovolání. Žalobce jest na omylu, domnívaje se, že napadený rozsudek, shledávaje jeho zavinění na nehodě v tom, že si náležitě nepovšiml schodů a jejich stavu a že sestupuje po nich, se nepřidržel zábradlí, požaduje na něm neobvyklou míru pozornosti a opatrnosti. Každý normální člověk (§ 1297 obč. zák.) dává nebo má si dáti pozor na cestu, po které jde, zejména dá nebo má si dáti pozor na schody, po nichž kráčí, a to obzvláště, když mu schody ty, jejich stav, schůdnost atd. nejsou dobře známy a od každého normálně opatrného člověka může se očekávati, že, jda po schodech, aspoň když sestupuje a schody dobře nezná, použije zábradlí. Této opatrnosti žalobce prokázaně nedbal, a ježto byl by nepochybně, kdyby ji byl zachoval, nehodě zabránil, byla by mu právem nižšími soudy spoluvina na nehodě přičtena. Než i žalovaná neprávem odmítá od sebe všelikou vinu na nehodě. Její stanovisko, že zodpovědná jest jen za to, by schody na př. co do šířky a výšky odpovídaly stavebním předpisům, kdežto zodpovědnosti za to, že schody byly vyšlapané, hladké, se sklonem k okrajům stupňů, že nemá a zejména, že jí nemá oproti třetím osobám, které chodí do kavárny, v domě se nalézající, kdežto vůči těmto osobám že má zodpovědnost za bezpečnost na schodech nájemce kavárny, není správné a vyvrátily je náležitě již nižší soudy, takže tuto stačí na dotyčné vývody nižších soudů poukázati. Majitel domu má netoliko pro své nájemníky, nýbrž vůbec dům v řádném, tělesnou bezpečnost neohrožujícím stavu udržovati. To plyne z ustanovení Šu 1096 a 1319 obč. zák. Nečiní-li tak, je práv ze škody z toho vzniklé (§ 1294, 1295 obč. zák.). Žalovaná, majíc v domě kavárnu a pronajímajíc ji, musila udržovati dům a tedy i schody v řádném stavu tak, aby ani hosté, kavárnu navštěvující, k úrazu nepřišli. Žalovaná tudíž, když vyšlapané, hladké a spádné schody, což o schodech je prokázáno, neopravila, ručí za škodu žalobcovu, která právě uvedenou vadností schodů byla přivoděna. Odvolací soud uznáv jako soud prvé stolice na zavinění obou stran, neposoudil případ po stránce právní chybně. Co se týče podílu, kterým mají žalobce a žalovaná škodu nésti, byl určen odvolacím soudem správně. Nedá se s bezpečností stanovit, kdo má na nehodě větší vinu, zdali žalobce či žalovaná, a proto po rozumu Šu 1304 obč. zák. bylo škodu rozdělití na obě strany rovným dílem.

Čís. 2446.

Až na průkaz úplného vlastnictví dlužno žalobu z domnělého vlastnictví dle Šu 372 obč. zák. opodstatniti právě tak jako pravou vlastnickou žalobu (§ 369 obč. zák.). Několik osob, zadržujících vlastníku věc, nemůže jim býti žalováno na s o l i d á r n í vydání věci. Nárok na zaplacení hodnoty věci jest přípustným jen za podmínek Šu 377 a 378 obč. zák. Jinak jde o změnu žaloby.

(Rozh. ze dne 28. března 1923, Rv I 1227/22.)